

Giuseppe Catozzella

CÓRRER SENSE POR

Traducció d'Anna Casassas

SEMBRA
LLIBRES

Córrer sense por

Primera edició: setembre de 2014

© Del text original: Giuseppe Catozzella, 2014
© Traducció: Anna Casassas Figueras
© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2014
Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@sembrallibres.com
www.sembrallibres.com

Editat per acord amb l'Agència Santachiara.
Publicat amb el títol *Non dirmi che hai paura* per primera vegada el gener de 2014 per Giangiacomo Feltrinelli Editore, Milà, Itàlia.

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es
Correcció: Neus Cabanes i Roger Sarrià
Maquetació: Desirée Palma | Agència Gesta

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents:

Aquest llibre s'ha imprès a Romanyà-Valls, S.A. amb paper ecològic, offset cru de 80 grams i ha estat compaginat amb cos 11 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-942350-3-0
DL: V-1865-2014

Giuseppe Catozzella
CÓRRER SENSE POR

Traducció d'Anna Casassas

SEMBRA
LLIBRES

El matí que l'Alí i jo vam decidir ser germans feia una calor mortal i ens arreceràvem sota l'ombra minsa d'una acàcia.

Era divendres, el dia de festa.

La correguda havia estat llarga i cansada, tots dos estàvem ben suats: des de Bondere, on vivíem, havíem arribat fins a l'estadi Cons sense aturar-nos ni un sol cop. Set quilòmetres, passant per tots els carrerons petits que l'Alí tenia apamats, sota un sol tan fort que estellava les pedres.

Entre tots dos teníem setze anys, vuit per cap, ens dúiem tres dies. No podíem sinó ser germans, l'Alí tenia raó, encara que fóssim fills de dues famílies que no s'haurien hagut ni de dirigir la paraula i en canvi vivien a la mateixa casa, dues famílies que sempre ho havien compartit tot.

Estàvem aturats sota l'acàcia per prendre una mica d'alè i de fresca, bruts fins a dalt de tot de la pols blanca i fina que s'alça dels carrers només que bufi qualsevol mica de vent i, tot d'un plegat, l'Alí va sortir amb aquella història de l'*abaayo*.

—Vols ser la meva *abaayo*? —em va preguntar, encara amb la respiració trencada i les mans als malucs ossuts coberts pels pantalons curts blaus massa estrets que havien estat de tots els seus germans abans d'arribar-li a ell.

—Vols ser la meva germana?

Coneixes algú de tota la vida i sempre hi ha un moment exacte a partir del qual, si per a tu és una persona important, serà un germà o una germana.

Hi quedes lligat per una paraula, per tota la vida.

El vaig mirar de reüll, sense que pogués notar què pensava.

—Només si m’atrapes —vaig dir-li de cop, abans de sortir disparada de nou cap a casa.

L’Alí devia posar-hi el coll, perquè al cap de pocs metres va poder agafar-me per la samarreta i fer-me ensopegar. Vam anar per terra, ell sobre meu, en la pols que se’ns enganxava a la suor de la pell i a la roba lleugera.

Quasi era hora de dinar, no es veia ningú. No vaig mirar de desfer-me’n, no hi vaig oposar resistència. Era un joc.

—Què? —em va preguntar, tirant-me l’alè calent a la cara, sobtadament molt seriós.

Jo no el vaig ni mirar, em vaig limitar a estrènyer els ulls amb desdeny.

—M’has de fer un petó, si vols ser el meu germà. Són les regles, ja ho saps.

L’Alí es va estirar com una sargantana i em va plantificar un petó mullat a la galta.

—*Abaayo* —va dir ell. Germana.

—*Aboowe* —vaig contestar jo. Germà.

Ens vam tornar a aixecar i vinga.

Tornàvem a ser lliures, un altre cop lliures de córrer.

Almenys fins a casa.

Casa nostra no era ni tan sols una casa en el sentit normal del terme, com poden ser les boniques que tenen totes les comoditats. Era petita, petitíssima. I a més hi vivíem dues famílies, la de l’Alí i la meva, al mateix solar, limitat per una tàpia d’argamassa. Vivíem l’un davant de l’altra, a banda i banda del pati.

Nosaltres ens estàvem a la dreta i teníem dues habitacions, una per a mi i els meus sis germans i l'altra per al pare i la mare. Les parets eren d'una mescla que al sol es tornava duríssima, de fang i ramalla. Però entre les dues habitacions, separant-nos dels pares, hi havia el dormitori dels propietaris, la família de l'Omar Sheikh, un homenot gras amb una dona encara més grassa que ell. No tenien fills. Vivien cap a la costa, però de tant en tant venien a passar la nit a casa, i quan ho feien els dies tot d'una es tornaven molt menys alegres.

— Guardeu-vos els acudits i les bromes per a demà passat — deia en Said, el meu germà gran, cada vegada que els veia venir, referint-se a quan se'n tornessin a anar.

L'Alí, amb el seu pare i els seus tres germans, tenia una sola habitació, adossada a la tàpia, a l'esquerra.

El lloc més bonic de la casa era el pati, un pati gran, realment gran, amb un immens eucaliptus solitari al fons. El pati era tan gran que tots els nostres amics volien venir a jugar a casa. El paviment, tant a dins com a fora, era la mateixa terra blanca que a Mogadiscio es fica pertot arreu. Al dormitori, per exemple, havíem estès estores de palla sota els matalassos, però no servien de gaire res: cada dues setmanes en Said i l'Abdi, els meus germans grans, les havien de treure i picar amb tota la seva força per mirar d'eliminar-ne la pols.

La casa l'havia construït el sac de greix de l'Omar Sheikh en persona, feia molts anys. Se l'havia volgut fer justament al voltant d'aquell eucaliptus majestuós. A còpia de passar-hi per davant, cada dia des de petit, se n'havia enamorat, ens ho havia explicat una infinitat de vegades amb aquella veueta ridícula que se li escanyava a la gola. En aquell temps l'eucaliptus ja era alt i fort, i ell havia pensat: vull fer-me la casa aquí. Després, sota la dominació del dictador, havien començat els problemes

amb els negocis i semblava que venia una guerra, de manera que havia pensat a anar a viure a un lloc més tranquil i havia llogat les tres habitacions a les nostres dues famílies, la meva i la de l'Alí.

Al fons de tot hi havia la barraca del vàter que teníem en comú. Un quadrat minúscul amb un forat nauseabund al mig, on fèiem les nostres necessitats.

Poc abans de la latrina, a l'esquerra hi havia l'habitació de l'Alí. A la dreta, davant per davant, la nostra: quatre metres per quatre i set matalassos a terra.

Al mig hi dormien els nois i a les vores les quatre noies, l'Ubah i la Hamdi a la paret de l'esquerra i jo i la Hodan, la meva germana preferida, arran de la de la dreta. Entremig, com un fogar inexhaurible que ens protegia, senyorejava l'imprescindible *ferus*, el llum de petroli sense el qual la Hodan no hauria pogut llegir i escriure les seves cançons fins tard, i en Shafici, el més petit dels nois, no hauria pogut fer a la paret els seus espectacles d'ombres que ens feien petar de riure de tan estranyes i deformes.

—Fas grans espectacles amb ombres i molta imaginació —li deia en Said.

El cas és que, abans de dormir, ens divertíem molt els set dins d'aquella cambreta, mirant que no ens sentissin gaire els pares ni en Yassin, el pare de l'Alí, que amb ell i els seus tres germans dormia ben bé al davant. A poques passes de mi. Ens portàvem tres dies i ens separaven poques, poquíssimes passes.

Cada dia, des del primer de ser en aquest món, l'Alí i jo havíem compartit el menjar i el vàter. I naturalment els somnis i les esperances, que neixen amb el menjar i la caca, com deia sempre l'*aabe*, el meu pare.

No ens va separar mai res. L'Alí per a mi sempre va ser com una segona Hodan, i la Hodan un Alí en bonic. Sempre érem tres, només nosaltres tres, el nostre món era perfecte, no hi havia res que ens pogués separar. Encara que ell fos un *darod* i jo una *abgal*, els clans en guerra des de vuit setmanes abans que nasquéssim nosaltres, el març del 1991.

Les nostres mares ens van covar mentre els clans covaven la guerra, la nostra germana gran, com sempre ens van dir el pare i la mare. Una germana dolenta, però igualment algú que et coneix a la perfecció, que sap molt bé com és de fàcil fer-te feliç o desgraciat.

Viure a la mateixa casa, com fèiem l'Alí i jo, estava prohibit. Hauríem hagut d'odiar-nos, igual que s'odiaven els altres *abgal* i *darod*. Però no. Sempre vam fer la nostra, fins i tot amb el menjar i les necessitats.

El matí que l'Alí i jo ens vam fer germans ens estàvem entrenant per a la cursa anual dels barris de Mogadiscio. Faltaven dues setmanes, que jo trobava infinites. El dia de la competició era el més important de l'any, per a mi. El divendres era festa, i a més a més dia de treva, de manera que es podia sortir tranquil·lament i córrer pels carrers de la ciutat, entre tota aquella blancor.

A Mogadiscio tot és blanc.

Les parets dels edificis, crivellats pels projectils o mig destruïts per les granades, són quasi totes blanques, o grises, o ocre, o groguenques; en tot cas, clares. Les cases més pobres, com la nostra, fetes de fang i ramalla, de seguida també es tornaven blanques com la terra dels carrers, que es disposa a les façanes com sobre totes les coses.

Quan corres per Mogadiscio, alces darrere teu un núvol de pols fina. L'Alí i jo generàvem dos solcs blancs que de mica en mica s'anaven difuminant cap al cel. Seguïem sempre el mateix

itinerari, aquells carrers s'havien convertit en la nostra àrea d'entrenament personal.

Quan passàvem per davant de les barraques dels bars on seien els vells jugant a cartes o bevent *shaat*, la nostra pols se'ls acabava ficant als gots. Sempre. Ho fèiem expressament. Aleshores ells feien veure que s'aixecaven per empaitar-nos, i nosaltres acceleràvem i en un segon els deixàvem enrere, alçant encara més pols. S'havia tornat un joc, nosaltres rèiem i ells també reien una mica. Però havíem de vigilar on posàvem els peus, perquè a la nit es cremaven les escombraries i els carrers, l'endemà al matí, estaven sembrats de restes carbonitzades. Marranxes de benzina, llaunes d'oli, fragments de pneumàtic, peles de plàtan, trossos de vidre, hi havia de tot. De lluny, mentre corriem, es veien molts pilons fumejants, molts petits volcans en erupció.

Abans d'enfilat els carrerons més estrets que duïen al gran passeig d'arran de mar, sempre passàvem per Jamaral Daud, una avinguda ampla amb dues calçades de la mateixa terra que per tot, amb dues files d'acàcies als costats.

Ens agradava veure passar corrent l'altar de la Pàtria, el parlament, la biblioteca nacional, el jutjat. Al davant s'hi instal·laven els venedors ambulants, que posaven a terra les robes de colors amb el gènere a sobre: de tomàquets i pastanagues a eixugapara-brises de cotxe. S'estaven endormiscats sota els arbres de l'avinguda esperant que es presentés algun client, i quan passàvem nosaltres ens miraven com si fóssim marcians. Se'n reien.

—On aneu tan de pressa, mocosos? Avui és festa, descanseu tranquils —deïen quan ens veïen passar.

—A casa la teva dona, anem, vell dormilega! —responia l'Alí.

Alguna vegada ens tiraven un plàtan, o un tomàquet, o una poma.

L'Alí s'aturava, els recollia i continuava rabent.

La competició era un esdeveniment, a mi em feia l'efecte que era un dia més important fins i tot que el Primer de Juliol, data que el país s'havia alliberat dels colons italians, la nostra festa nacional.

Com de costum jo volia guanyar, però només tenia vuit anys, i hi participava tothom, adults i tot. A la cursa de l'any anterior havia arribat divuitena, i aquesta vegada volia arribar a la meta entre els cinc primers.

Quan els pares em veien tan motivada, des de petita, intentaven entendre què em ballava pel cap.

—Aquesta vegada també guanyaràs, Samia? —em preguntava amb ironia l'*aabe* Yusuf, el pare. Assegut al pati en una cadira de palla, m'estirava cap a ell i amb les seves manasses m'esbullava els cabells. Jo em divertia a fer-li el mateix, passant els meus dits curts i esprimatxats per la seva cabellera negra i espessa, o bé a picar-li el pit a través de la camisa de cotó blanc. Aleshores ell m'agafava i, alt i gros com era, m'alçava enlaire amb un sol braç i després m'acabava deixant sobre les seves cuixes.

—Encara no he guanyat mai, *aabe*, però serà aviat.

—Sembles un cervatell, Samia. Ets el meu cervatell preferit —deia aleshores, i sentir com aquella veuassa fonda es tornava tan dolça em feia flaquejar les cames.

—*Aabe*, soc ràpida com un cervatell, no sóc un cervatell...

—I a veure... com penses que podràs guanyar tots aquests nois més grans que tu?

—Anant més de pressa que ells, *aabe*! Potser encara no, però un dia seré la més ràpida de tot Mogadiscio.

El pare es posava a riure i si la mare, *hooyo* Dahabo, era a prop, també reia fort.

Però tot seguit, quan encara em tenia abraçada, l'*aabe* es posava melancòlic.

—Un dia, sí, Samia meva. Un dia...

—Saps, *aabe*, hi ha coses que se saben. Encara no parlava bé i ja ho sabia, que un dia seria una campiona. Ho sé des dels dos anys —l'intentava convèncer.

—Quina sort que tens, Samia meva. Jo, en canvi, només voldria saber quan s'acabarà aquesta maleïda guerra.

I aleshores em deixava a terra i es quedava mirant sorrut davant seu.

La guerra, a l'Alí i a mi, no ens havia fet mai ni fred ni calor. Que es desapareixin pels carrers, si volien, no era cosa nostra. Perquè la guerra no ens podia prendre l'única cosa important: el que ell era per a mi i el que jo era per a ell.

La guerra es pot endur moltes coses, però això no ho podia tocar. Per exemple, a mi em va prendre el mar. La primera cosa que vaig sentir així que vaig néixer va ser l'olor del mar, que venia de dret pel carrer des de la costa fins al pati de casa, de la salabror que encara duc als cabells i a la pell, de la humitat que impregna cada molècula d'aire.

I tot i així el mar només l'havia tocat un sol cop. Sé que és aigua, que si t'hi tires et mulles com quan vas al pou, però mentre no ho hagi provat no m'ho creuré.

Alguna vegada havia tocat la sorra, tot i que no ho hauria d'haver fet. L'Alí i jo, de tant en tant, molt a poc a poc, passant pels carrerons que només coneixia ell, a la tarda ens acostàvem a l'enorme immensitat del mar. Ens quedàvem al límit del gran passeig que corre de nord a sud tot al llarg de la platja i, amagats rere un camió o un tanc, ens quedàvem hores contemplant el moviment de les onades endavant i endarrere jugant amb el sol que es reflectia per totes bandes. Ens moríem de ganes de tirar-nos-hi. Teníem aquella immensitat allà, davant dels ulls, i no podíem entrar-hi.

Dues o tres vegades, però, l'Alí es va impacientar. Me'n vaig adonar perquè no parava de fregar-se les mans sense descans. Va mirar pertot al voltant, em va agafar per un braç i em va dir que corregués. Això i prou: «Corre». Aleshores vam travessar el carrer i ens vam asseure a la sorra. Bojos, ens podien disparar, la platja és un dels llocs preferits dels milicians, a l'aire lliure, les bales dels fusells no troben impediments.

Però nosaltres vam fer com si fóssim nens normals, dels que no pensen en res i saben jugar.

La sorra era calenta i fina com palletes d'or. No es veia ningú enlloc. Vam començar a rebotar-nos, a lluitar ficant-nos sorra pertot, entre els cabells arriçats i negres, per dins de la roba, pertot arreu. Després d'haver-me fet fer dos o tres capgirells, l'Alí reia com un boig, semblava que hagués perdut el cap. No l'havia vist mai així, obria la boca i ensenyava les grans dents blanques.

—Sembles una mandonguilla arrebossada amb farina de panís!

I continuava rient, amb la seva cara còmica, el nas aixafat sobre una boca molsuda i enorme i sota dos ulls petits i acostats.

—Ets una mandonguilla de panís! —repetia.

Vaig provar d'alliberar-me però no podia, era massa fort per a mi, encara que no tingués musculatura, tot alt i nervis. Em tenia clavada a la sorra mentre jo intentava desfer-me'n, i feia veure que em volia fer un petó a la boca, es tirava endavant amb aquell cap de tortuga. Jo sacsejava el meu a dreta i esquerra, empipada, però quan m'arribava a prop, en comptes de fer-me cap petó feia «Buh!» i bufant em tirava sorra als ulls.

L'odiava.

Un cop, només un cop, empesos per una força més gran que nosaltres, ens vam acostar lentament a l'aigua. Passet rere passet, quasi sense adonar-nos-en.

Era una estesa preciosa, gegantina, com un elefant que dorm i respira profundament. A més, les onades tenien un so meravellós que recordava una veu, feien pensar en les petites petxines ficades en un pot de vidre que el pare havia regalat a la mare quan festejaven i que ella tenia ben guardades en una calaixera de fusta a la seva habitació. Nosaltres anàvem a buscar-lo i el capgiràvem lentament amunt i avall per sentir la veu del mar.

Xxxxh. Xxxxh.

Ens hi vam acostar i vam sucuar mans i peus a l'aigua. Em vaig posar els dits a la boca. Sal.

A la nit, després d'aquest contacte, vaig somiar l'aigua. Vaig somiar que em perdia dins d'aquella immensitat, que em deixava bressolar, que em feia dur amunt i avall seguint l'humor de l'aigua.

O sigui que la guerra, per exemple, em va prendre el mar. Però, a canvi, em va fer entrar ganes de córrer. Perquè igual de grans que el mar són les ganes que tinc d'anar-hi. Córrer és el meu mar.

De totes maneres, si l'Alí i jo sempre vam fer com si la guerra no existís és perquè som fills d'en Yusuf Omar, el meu pare, i d'en Yassin Ahmed, el seu. Ells també són amics des del dia que van néixer, i també van créixer junts, al poble de Jazira, al sud de la ciutat. Havien anat junts al mateix col·legi i els seus pares també havien treballat junts, a l'època dels colons italians. I, junts, els nostres pares havien après dels seus pares unes quantes frases fetes en aquella llengua. *No facis avui el que puguis fer demà.* O també *A tot arreu hi ha de tot.*

Ajuda't i t'ajudaré.

Una altra cosa que van aprendre'n és la frase *Tant de bo et caiguin mil quilos de merda ben tova al cap*, amb totes les variants, que era una frase que sempre els deia el seu patró italià a l'època

que treballaven al port fent de descarregadors. Un dia, un contenidor ple de merda s'havia obert inesperadament i aquella pluja li havia caigut a sobre. A partir d'aquell moment els negocis li havien anat vent en popa, però igualment havia començat a fer servir la frase com a imprecació.

Un altre proverbi deia: *Tots som fills de la mateixa pàtria*. Aquest és el que preferien, amics íntims que res no podrà separar mai.

Com nosaltres.

—Què ens podria separar? —ens preguntàvem l'Alí i jo les tardes de calor tòrrida i violenta que ell m'ajudava a enfilarnos a l'eucaliptus i ens quedàvem entre la frescor de les fulles ben bé mig dia parlant del futur. Era maquíssim estar enfilats a l'eucaliptus, en comptes del món real en construïem un en el qual només existíem nosaltres dos i els nostres somnis.

—Res! —contestàvem, quan l'un quan l'altre. I aleshores fèiem el signe del jurament dels germans inseparables, ens fèiem un petó als índexs creuats davant de la boca, dues vegades, invertint el dret i l'esquerre. No hi havia res ni ningú que es pogués ficar entre nosaltres. Ens hi hauríem jugat el que fos, fins i tot la vida.

Però aquell eucaliptus també era el lloc preferit en què l'Alí s'anava a amagar tot sol. Per exemple quan, a la tarda, no volia aprendre a llegir.

Encara que la Hodan tingués cinc anys més que jo, cada matí anàvem juntes a estudi, a l'institut Madrassa Musjma, un grup de classes elementals, mitjanes i superiors. L'Alí no venia amb nosaltres, el seu pare no tenia diners per enviar-lo a estudiar. Havia fet el primer curs elemental a l'escola pública, després una granada va destruir l'escola i des d'aleshores no havia vingut més. Des d'aquell mal dia, les classes es feien a l'aire lliure

i no havia estat fàcil trobar mestres disposats a arriscar-se que els caigués una bomba al cap.

L'única manera d'estudiar era apuntar-se a una escola privada. El nostre pare s'ho va poder permetre uns quants anys amb molts sacrificis, mentre que des del començament de la guerra en Yassin sempre va tenir molts problemes per vendre la fruita i la verdura.

Hi havia poca gent que volgués comprar res a un fastigós *darod*, es deia a Mogadiscio.

L'Alí sempre havia sofert del fet que nosaltres sabéssim llegir i escriure. El feia sentir inferior, com efectivament al nostre barri es considerava la seva ètnia. I això era una de les coses que ho demostraven.

De tant en tant provàvem d'ensenyar-li les lletres de l'abecedari, però de seguida hi renunciàvem.

—Alí, intenta concentrar-te —li deia la Hodan, que sempre va tenir tendència a fer de mestra o de mare.

Ell s'hi esforçava, però era massa difícil. Aprendre a llegir era un procés llarg, no es podia intentar a la tarda, asseguts al pati a la tauleta que l'*aabe* i en Yassin tenien per jugar a cartes, sota un sol encara calent que només feia venir ganes de divertir-se. L'única que sentia alguna cosa que recordava la diversió era la Hodan, que jugava a fer de mestra i ens obligava, a l'Alí i a mi, a fer d'alumnes. Jo sempre era la bona alumna i ell, el que no treballava.

—No puc —deia l'Alí—. És massa difícil. I a més no tinc ganes d'aprendre'n! Saber llegir no serveix de res!

Jo havia de fer el paper de la companya que vol ajudar, si no la Hodan s'empipava.

—Va, Alí, que no és tan difícil, jo també en vaig aprendre. Mira, això són les vocals. A, e, i, o... —intentava animar-lo.

Se n'anava corrents. No hi havia manera. Aguantava deu minuts, mentre la Hodan, al començament de la classe, llegia un tros d'un llibre. Quan era ell el que havia d'intentar llegir, s'inventava

de tot per anar-se'n. I si la Hodan insistia i el feia empipar, s'enfilava a l'eucaliptus i s'hi quedava.

El seu eucaliptus. El seu lloc preferit.

Una tarda, després d'haver-se barallat amb el seu germà Nassir, es va enfilem fins a dalt de tot i s'hi va quedar gairebé dos dies. Ningú va poder fer-lo baixar, no hi havia ningú més que pogués enfilem-se tan amunt. En Nassir el va voler convèncer de totes les maneres, però va ser impossible. L'Alí no va baixar fins a la segona nit, mort de gana.

Des d'aquell dia, de vegades li dèiem «mico». Només un mico com ell podia arribar tan amunt, fins a dalt de tot. Preferia que li diguéssim així a haver d'aprendre a llegir.

I tot i així l'Alí sempre havia fet el milhomes, però era més lent que jo, encara que fos un nen. Era més fort, si ens barallàvem em guanyava, però era més lent.

Quan volia fer-me empipar deia que jo era una *wiilo*, un noirot, i només era per això que corria de pressa. Deia que era un nen que havia nascut en el cos d'una nena, que tenia mocs igual que els nois, i que de gran em sortiria bigoti com al seu pare, l'*aabe* Yassin. Jo ja ho sabia, no calia que m'ho digués ell, que era un noirot i que la gent, quan em veia córrer sense vels, sense el *qamar* ni el *hijab*, només amb una samarreta grossa i els pantalons curts, i jo a dins esprimatxada com una branca d'olivera, pensava que no era una bona filla de l'Alcorà.

Però a la nit, havent sopat, quan els adults es divertien fent-nos jugar al pati per una bola de pasta de sèsam o per un *angero* de xocolata, la que el ridiculitzava era jo. El pati era el centre de la vida de totes les famílies, amb la guerra valia més sortir de casa com menys millor.

Quan la *hooyo* Dahabo, amb l'ajuda de les meves germanes, havia fet el sopar per a tots al *burgico*, el braser gran com una

vaca, i ens ho havíem menjat tot —normalment pa i verdura, o bé arròs i patates, i de tant en tant una mica de carn—, l'*aabe* Yusuf i l'*aabe* Yassin ens preparaven la pista d'atletisme.

Els germans més grans animaven, i l'Alí i jo agafàvem la posició dels campions a la línia de sortida, ajupits amb les mans tocant a terra. Fins i tot teníem els blocs, que l'*aabe* havia fet desmuntant la fusta de dues caixes de síndries.

Per a les ratlles que delimitaven els carrers, en Said i en Nassir, els nostres germans grans, havien d'arrossegar els peus des del fons del pati fins a la tàpia d'argamassa, una trentena de metres, fent una corba per dibuixar un recorregut que tornava fins al punt de partida.

Sempre guanyava jo.

L'Alí m'odiava, però al final la meva pasta de sèsam, que és la cosa que m'agrada més del món —no hi ha res que m'agradi tant com una pasta de sèsam—, sempre me la repartia amb ell. Primer, però, l'obligava a prometre'm que no em tornaria a dir *wiilo*. Si ho acceptava, n'hi donava la meitat.

Aquelles nits d'estiu, quan finalment l'aire es feia una mica més fresc, després de les curses la Hodan i jo jugàvem a *shentral*. Eren dies macos i relaxats, en què tots ens descuidàvem de la guerra. *Shentral* es feia dibuixant unes caselles a terra dins de les quals posàvem els números de l'u al nou. Es tirava una pedra i s'havia d'arribar a dalt de tot. Els germans, en canvi, jugaven a *griir*, asseguts a terra fent saltar pedretes entre les mans.

De tant en tant, aquests vespres ventosos i llargs, s'unia a nosaltres l'Ahmed, un amic d'en Nassir, el germà gran de l'Alí. L'Ahmed tenia disset anys, com ell i en Said. L'Alí i jo el trobàvem grandíssim, i la Hodan i jo el trobàvem guapíssim i inabastable. Tenia la pell olivàcia, l'Ahmed, i els ulls clars, una cosa raríssima a Somàlia, d'un verd que brillava a la llum de la lluna i feia que encara tingués una mirada més altiva.

Una vegada li vam preguntar per què tenia els ulls diferents de tothom i ell, fent el gest del sexe amb les mans, un cercle i l'índex que entrava i sortia, va dir que el seu avi devia ser un dels italians que s'havien divertit amb les noies negres. En Nassir i l'Alí van riure. El meu germà Said no, el va mirar amb el seu aire sever, sacsejant el cap.

En Said no s'hi entenia gaire, amb ell, a diferència d'en Nassir, que l'adorava. Potser el veia com un rival per l'amistat que tenia amb en Nassir, o potser simplement no li queia simpàtic, sempre se'n malfiava, deia que al fons d'aquells ulls clars hi havia alguna cosa que no el convenia. L'Alí tampoc no s'hi acostava gaire. L'observava molt, l'estudiava, però es mantenia a distància. Normalment, quan la Hodan i jo jugàvem a *shentral*, l'Alí s'asseia al costat del seu pare i l'*aabe*, que cada vespre jugaven a cartes, i des d'allà l'observava amb prudència.

Alguna nit, després dels partits de *griir* o de pilota, l'Ahmed i en Said acabaven barallant-se, de vegades de broma i altres vegades de debò, i l'*aabe* i en Yassin els havien de separar. Una vegada en Said li va clavar un cop de puny tan fort que la sang que li va rajar del nas li va embrutar tota la samarreta blanca. Semblava que s'hagués fet molt de mal.

Al cap d'una estona, l'*aabe* els va obligar a donar-se la mà i l'endemà, com si no hagués passat res, tornaven a ser amics.

Una de les coses més boniques d'aquelles nits d'estiu, però, eren les cançons de la Hodan.

Sovint tots ens assèiem fent rotllana, quan la *hooyo* i les germanes havien acabat de rentar plats, i ens hi quedàvem hores sentint la seva veu de vellut que modulava melodies familiars.

L'*aabe* i en Yassin fumaven mirant malenconiosament el cel, i jo em preguntava què podia preguntar a les estrelles un home fort i guapo com l'*aabe*; la *hooyo* i les germanes de tant en tant

s'emocionaven amb les paraules de la Hodan i, amb els mocadors, s'eixugaven els ulls i el nas; els germans grans i l'Ahmed s'estaven asseguts a la pols amb les cames recollides entre els braços i miraven a terra.

De tant en tant l'Ahmed alçava la mirada i aquells ulls de glaç brillaven a la llum de la lluna, semblava que la volgués desafiar. Quan feia això, jo em girava i tornava a fixar-me en la cara de la Hodan que, al mig, continuava cantant, amb les parpelles mig closes, cançons que parlaven de pau i de llibertat.

Aquesta és una nova llavor de Sembra Llibres.
Estarem agraïts de rebre els teus comentaris,
opinions o suggeriments. Amb entusiasme i cura,
seguirem sembrant llibres amb tu.

#Córrensensepor